

En beretning fra Dolomitturen 2010.

Snebjerg den 24. juni 2010.

Netop hjemvendt med ”tasken” fyldt med oplevelser finder jeg lige plads til en pause fra cykelsadlen og vil derfor lige sætte et par ord til nogle billeder.

På turen deltog 8 mand, Preben, Timo, John, Jørgen, Ole, HP, Henning (chauffør) og Peder.

Jeg (Peder) og turens altmuligmand, ”mor” og chauffør Henning kørte hjemmefra torsdag morgen med cykler og bagage fra 8 mand og med forventning om at være fremme ved hotellet i Ronzone senest kl. 20.00. Ned gennem Tyskland var der desværre sket flere trafikuheld og der var noget vejarbejde som alt sammen gjorde at vi holdt meget i kø (ikke under 5 timer).

Derfor var vi ikke fremme på hotellet før kl. 00.30.

Her sad hotelfatter foran Tv’et i receptionen og sov på en taburet. Da vi gik ind i receptionen sprang han op som et lyn og stod derefter smilende foran os.

Vi blev indlogeret, hotelfatter serverede en øl for os og vi gik derefter til ro.

Fredag tog vi bilen ud for at se lidt på ruterne til dag 2 og 3 og for at købe lidt forskelligt ind til alle deltagerne såsom: vand til dunke samt doping til værelserne i form af cola, vin og chokolade.

Lørdag morgen og formiddag ankom de 2 personbiler med de sidste deltagere og hotellet stod klar med Italiensk morgenmad.

Efter morgenmaden blev de sidste indlogeret og cyklerne pakket ud.

Omkring kl. 12.00 og i højt solskin tog vi ud på den første tur, en tur som ikke, set i forhold til de næste 5 dage, ville byde på nogle udfordringer af betydning, kun nogle få og meget korte passager med over 8% stigning.

Efter godt 25 km holdt vi ind i byen Cles og spiste frokost.

Under vores ophold på restauranten kom en gammel kending, for cykelfolket, ind.

Selveste Maurizio Fondriest, i Fondriest trico og selvfølgelig på en Fondriest cykel, kom ind og fik en forfriskning sammen med en cykelven. (Fondriest bor og har en cykelforretning i byen Cles).

Efter endt frokost på cyklen igen og hjemad.

Efter 50 – 60 km var vi tilbage på hotellet og klar til en forfriskning efterfulgt af en 3 retters italiensk aftens menu.

Søndag besluttede vi at køre fra hotellet kl. 9.30. Dagen startede med en 7 km. svag stigning (4,2% i snit) herefter 14 km nedkørsel. Så lidt fladt og herefter ind igennem byen Bolzano til foden af dagens sidste stigning op til Passo Pennes i 2.211 moh, en stigning på omkring 50 km.

På opkørselens første 6 km kørte vi igennem 21 tunneller, hvoraf den korteste var 25 m og den længste var 1.100 m lang. Umiddelbart er det ikke nogen god ide at køre igennem tunneller på cykel, men disse tunneller var godt oplyste.

Da vi kom ud af den sidste tunnel var vi ligesom ude på et plateau mellem 2 bjerge. Et plateau med grønne græsmarker, landsbyer osv. et flot syn.

Et stykke før stigningen for alvor tog til holdt vi ind og spiste vores frokost.

Vi var alle enige om at holde sammen som en gruppe indtil 8 km før toppen. At køre ca. 40 km i flere små grupper eller måske alene ville ikke være optimalt.

De sidste 8 km op til toppen, som havde et gennemsnit på 8,7%, blev tøjlerne sluppet fri og man kørte mod toppen i eget tempo. Preben satte turbo på fra start og fik hurtigt et hul på 2-300 m, et hul som senere skulle vise sig at være umuligt at lukke for de efterfølgende.

På toppen blev det varme cykeltøj i form af vindjakker, lange ben osv. fundet frem.

Da alle var nået toppen stillede vi op til det obligatoriske foto.

Nu ventede en teknisk krævende 14 km nedkørsel til Vipiteno. Teknisk fordi der flere steder var mange små og løse sten og skærver på vejen ligesom vejen var i en dårlig stand.

Med alle vel nede blev vi indlogeret på hotellet i Vipiteno.

Mandag morgen startede som sædvanligt med italiensk morgenmad men stemningen var nok lidt trykket pga. vejret. Det var overskyet, skyerne hang lavt og så meget tunge ud. Hotel mutter printede vejerudsigten ud til os hvilket fik humøret tilbage igen. Vi skulle "bare lige" om i den næste dal så ville solen skinne igen. Det med "bare lige" om i den næste dal skulle vise sig ikke at være "bare lige".

Turen startede lige uden for hotellets dør med en opkørsel på 18 km til Passo Monte Giovo i 2.094moh. en stigning på 7,5% i snit

Vi blev hurtigt spredt for alle vinde. Preben og Timo tog teten fra bunden af, og holdt helt til toppen efterfulgt af John. I næste gruppe kom så Ole, HP og Peder efterfulgt af Jørgen.

Vores chauffør kørte også denne dag op og ned af bjerget med forskellige oplysninger, det regner ikke på toppen, på toppen er der lige nu 10 grader, mangler i vand, vil du af med din vindvest, de/den forreste er 1 km foran, osv. osv.

Det holdt tørvejr hele vejen op men ingen sol. De sidste kilometer til toppen blæste det noget, og det var koldt, vi var kommet over trægrænsen.

På toppen gik vi ind og fik en kop varm kakao inden vi kørte ned i den næste dal, dalen hvor solen skulle skinne.

På toppen var der ikke meget tegn på sol men efterhånden som vi kom nedad blev det varmere og igennem træerne kunne vi se solen komme frem. Efter 20 km nedkørsel var vi nede i dalen, hvor solen skinnede fra en skyfri himmel, vi fulgtes ad i en gruppe de næste 23 km længere ned mod byen, Merano, hvor vi holdt frokost på torvet.

Efter frokost skulle vi finde en cykelsti som skulle føre os de næste 30-35 km ud til vores næste hotel. Cykelstien løb langs floden og førte os gennem nogle flotte landsbyer til byen Silandro hvor hotellet lå. Dette var en stille og rolig dag, da næste dag skulle være kongeetapen, vi skulle op over Stelvio.

Vi blev igen indlogeret, fik et bad og noget doping i hotellets gårdhave.

På vej ned i gårdhaven efter badet spurgte jeg lige i receptionen om de kunne finde vejruddisgen for Stelvio i morgen. "Skal i op over Stelvio på cykel i morgen" spurgte han med et underligt blik i øjnene, og ja, det skulle vi.

Efter en times tid kom beskeden så "Stelvio er lukket pga. 2 m sne deroppe".

Herefter blev plan B taget i anvendelse, mere herom senere.

Det var blevet tid til aftensmad, som også blev serveret i gårdhaven, i øvrigt en menu hvad mængder angår ikke bliver til at overgå. Alle blev mætte og der var mere tilbage.

Tirsdag morgen skinnede solen igen, selvom der ude i horisonten var nogle mørke skyer.

Vi skulle nu køre efter plan B, det ville sige vi skulle tilbage til udgangspunktet/hotellet i Ronzone.

Først tilbage af cykelstien som vi kørte på i går til Merano og videre til Lana, 45 km hvor der stort set kun var flad vej.

I Lana startede en 19 km opkørsel med 7% i snit. Fra bunden af satte Preben igen turbo på men denne dag forsøgte Timo og Peder at følge med, hurtigt sad vi 3 alene. Så ville Timo lige prøve kræfter og fik et hul på 100 m. Dette hul lukkede Preben og jeg igen. Timo faldt lidt tilbage og Preben og jeg fulgtes ad mod toppen.

Fra toppen og den direkte vej hjem til hotellet var der kun en nedkørsel på 15-20 km.

Denne dag blev en kort dag både hvad angår kørte kilometer og tidsmæssigt.

Onsdag måtte vi igen køre efter plan B.

I år havde vi nogle deltagere som var gengangere fra sidste år og et fælles ønske var, at vi skulle køre kongeetapen fra sidste år (2009).

Nu var det sådan, at vi sidste år boede på den anden side af bjerget, derfor pakkede vi alle cyklerne i følgebilen og kørte om til sidste års udgangspunkt i byen Tramin, som i øvrigt ligger på vinruten.

Kl. 10.20 var vi klar til afgang på cyklerne. Ned i bunden af dalen, under motorvejen, over floden 5 km var tilbagelagt og vi holdt i byen Ora, den første stigning kunne påbegyndes. 16 km med 5,4% i snit. Det var en stigning som passede fint til Timo og John de var på toppen længe før gruppe 2, (sagde de). Så en lille nedkørsel og næste stigning var i gang, 10 km med passager på 18% og en højde forskel på 800 m.

Preben fik fra bunden af et godt hul til sine forfølgere, han kæmpede bravt for at holde hele vejen op, men den gik ikke, han blev indhentet 100m før toppen.

Dette var en stigning, som vi ikke lige glemmer, de sidste kilometer var ikke under 11-12% i stigning.

På toppen fik alle pustet ud, noget varmt tøj på, dunke fyldt op igen og vi var klar til fotografering.

Nu skulle vi lige 8 km ned, 5 km op igen, så var det tid til frokost.

Frokosten bestod denne dag af Panini og cola.

Efter frokost var det stort set kun nedad til bilerne i Tramin. På turen nedad blev der tid til at nyde de flotte udsigter.

Byen Tramin er en hyggelig by, og vi besluttede at slutte dagen inde på torvet, med et glas hvidvin, fra den lokale vinbonde, vi var jo på vinruten.

Torsdag, turens sidste cykeldag, blev kørt noget mere roligt og afslappet, dvs. roligt og afslappet lige hen til foden af Mendelpass, som ligger 22 km fra vores hotel.

Vi startede stille og roligt ud nedad, nedad og atter nedad igennem små landsbyer store vin - og frugtmarker vi kørte ligesom lidt oppe over dalen på kanten af "bjerget", jo længere vi kom nedad så steg temperaturen også, dette var også en god og varm dag.

Efter 75-80 km holdt vi frokostpause.

Ved foden af Mendelpass blev dunke og baglommer fyldt op, man skulle jo have nok energidrik i dunken og gel i lommen, hvis der nu var en, som havde mere i benene eller nogen som ville have revanche, det var sidste chance på denne tur.

Mendelpass er 15 km lang med 6,5% i snit.

John, Preben og Peder kom afsted i en gruppe og kørte mod toppen efterfulgt af Ole, Hø og Jørgen. Undervejs blev grupperne splittet lidt op og første mand på toppen var John.

Vi sluttede denne dags tur af med vand og hvidvin på toppen af Mendelpass.

Efter ankomst tilbage på hotellet blev cyklerne pakket i følgebilen, så var de klar til hjemturen.

Inden vi tog afsted på dagens etape ”forsøgte” jeg hos hotelfatter, at gøre opmærksom på dette var vores sidste aften og at vi gerne ville fejre turen efter aftensmaden. Han lod som om han havde forstået det. Da vi var færdige med hovedretten og ventede på desserten blev lyset slukket i restauranten, ind kom servitricen med en hjemmelavet italiensk lagkage med 5 lys i. Hun spurgte på italiensk/gebrosket tysk: ”hvem har fødselsdag i dag” og det var der jo ingen der havde, vi ville jo bare fejre os selv.

Hurtigt blev HP udpeget som fødselar og lagkagen sat over til ham, han skulle jo puste lys ud. En dyb indånding og PUUUUUST.

Overfor sad Preben som nu var blevet pyntet med chokolade drys/krymmel, som til at starte med var oven på kagen, hvilket syn. HP beviste endnu en gang at han har store lunger.

Nu måtte vi jo også synge fødselsdagssang for fødselaren, hvilket ikke bare for os var morsomt, men bestemt også for personalet på hotellet.

Vi satte nu kurs mod haven, havemøblerne og parasollerne. Og som det sig hør og bør, blev der på denne sidste aften en mere løst sluppet stemning efterhånden som de sidste slatter blev udryddet.

På denne tur var den sidste kilometer kørt, den sidste slat rødvin og den sidste stump saltstang væk. Solen var for længst gået ned bag bjergene, det var tid til den sidste nats søvn, tid til køreturen hjem igen og ikke mindst tid til eftertanke.

Dette var ugen med oplevelser af forskellig art. Selvom naturen er ens, vejen den samme er oplevelserne forskellige. Ligger man forrest op ad bjerget med pulsen på max eller tæt på max ser man nok ikke helt det samme som hvis man kører op over bjerget i sit eget tempo med en normal arbejds puls.

Det er min fornemmelse at denne tur havde det hele, jævnt fordelt over alle deltagerne incl. vores chauffør.

Tak er kun et fattigt ord, men der skal alligevel lyde en stor tak til alle deltagerne for deres venlige og gode måde, som de deltog på og ikke mindst deres gode kammeratskab og altid gode humør.

Også en stor tak til Henning, vores altnuligmand, chauffør og ”mor”, for hans måde at betjene og passe os cykelryttere op på, samt hans omsorg for os. Det er en stor gevinst for hele turen.

På spørgsmålet om, om der bliver en tur igen til næste år kan jeg allerede nu sige at det gør der. Måske bliver ruterne ændret lidt og måske kommer der nye til.

Der vil komme nyt på en ny hjemmeside www.ppkc.dk som åbner omkring oktober 2010. Endvidere vil motionsklubberne her i området også modtage invitation til turen.

Med venlig hilsen
Peder Pedersen.